

saaledes. Naar man nu taler om engelske Fuldbloedsheste eller Arabere — jeg vil ikke tale om Arabernes Hurlighed, thi der er ingen Milepæle i Arabien, og naar vi høre tale om, at en Elfter i saa og saa mange Timer reed 40 Miil for at hente Dranger til sin Elskede, saa har man slet intet Beviis for, at det virkelig er steet — da have vi i England et Beviis for, hvad der præsteres i denne Henseende, og jeg skal, i Modsatning til disse 8 Frederiksborgere, der have tilbagelagt $\frac{1}{2}$ Miil i saa kort Tid, anføre en eneste engelsk Hest, Quibler, der løb sine 15 danske Miil i 57' 10". Naar de Herrer ville anstille en simpel Beregning, saa ville de der finde en temmelig anseelig Forskjel. Jeg vil ikke tale om, at denne Hest notorisk har løbet en engelsk Miil i 1' 4", og at der er Rapporten, hvis Rigtighed jeg imidlertid ikke vil sværge paa, hvorefter en Hest, Eclipse, har løbet en engelsk Miil i eet Minut. Jeg kan altsaa virkelig ikke see, at der enten af den ene eller anden Rapport er givet os saadanne trostelige Oplysninger om Stamfuteriet paa Frederiksborg, at der skulde være nogen Anledning for os til at fortsætte det, tilmed paa en Tid, da vi ere ramte af saa store Ulykker, og navnlig ogsaa have faaet saa bethdelige finansielle Byrder, at det er vor Pligt at vise Regjeringen vor bestemte Villie til at spare, hvor det er muligt, og derved foregaae Regjeringen med et saadant Exempel, som vi Alle haabe, den vil følge, nemlig ikke at udgive Penge til ingen Nytte, da det kan blive svært nok at skaffe det tilveie, som vi ere forpligtede til. Nu vil man maaskee sige: det hvide Stod skal dog vedligeholdes; der staaer i Loven af 23de Januar 1862, at foruden at man skal have den opfriskede frederiksborgske Race — som man endnu ikke har været istand til at finde — skal man have det hvide Stod conserveret. Men jeg vil dog bede den høitæredede Minister og dem Alle, mine Herrer! lægge Mærke til, om dette vil være en passende Forretning at gjøre for Staten med Hs. Majestæt Kongen. Er det passende, at vi tillægge Heste, som vi skulde sælge til Hans Majestæt, saaledes at Kongen og Staten skulde optræde som to Hestehandlere ligeoverfor hinanden? Der er ikke Spørgsmaal om, at Hs.

Majestæt vilde vise sig knap med Betalingen, men desuagtet troer jeg dog, han vilde stude ved den Priis, der vilde blive forlangt, naar den skulde dække Udgiften ved at skaffe de „Hvide“ tilveie. Altsaa maae dog alle mulige Hensyn, Alt, hvad der er af fuld Ervødighed for Hans Majestæt og for Statskassen, tvinge os til, at høre op med en saa forunderlig Idée som dette hvide Stod, et Stod, der ikke engang er saa complet hvidt, at der jo hist og her findes en graa Plet; skulde man da ikke, om der ogsaa var lidt flere graa Pletter derpaa, kunne hjælpe sig med at male dem over? Men, som sagt, jeg vil see reent bort fra det hvide Stod, thi jeg er overbevist om, at Ingen vil forlange det vedligeholdt. Omstændighederne her i Landet for de halvanden Million Mennesker, eller hvor mange vi ere, ere nu ikke til at have hvide Stod for at forsyne det kongelige Spand ved festlige Leiligheder; vi haade slet ikke Raad dertil, og det vilde blot være at gjøre os selv til Nar for Alverden, om vi gibe os af med flige Historier.

Jeg vil imidlertid ikke trætte de ærede Herrer længere ved denne Sagens første Behandling; jeg haaber, at den vil gaae til anden, og at der vil fremkomme, som jeg allerede har sagt, saa grundede Indvendinger, at man kan faae Noget at tage fat paa, og da skal jeg ganske vist søge at hve mit Bidrag dertil. Naar Ingen bestemt har modsat sig en Sags Overgang, saa er det sjældent Tilfældet, at man vil have Udvalg nedsat, thi det er et Udvalgs Sag at søge at nægle mellem de forskjellige stridende Parter. Jeg vil altsaa haabe, at Sagen kan gaae saa hurtig som muligt, og at de ærede Herrer, der nysigtigen ville granske i Sagen og overveie, hvilke Indbringer de ville foreslaae til anden Behandling, privat ville træde sammen, saa at vi kunne faae denne Sag expederet i denne Session, ligesom jeg ogsaa ønsker, at den maa faae en saadan Tilslutning fra den høitagtede Ministers Side, at vi ikke skulde komme i den Forlegenhed, at Thinget dog muligen, naar det atter kommer sammen, uden videre gif den Veie, som jeg allerede ved Finantslovens anden Behandling tillod mig at foreslaae, nemlig at nægte Bevillingen. Jeg haaber saaledes, at vi allerede denne Gang maa